

Соната для вітру та ночі

Автор:

[Ярослав Трінчук](#)

Соната для вітру та ночі

Ярослав Трінчук

Цей роман не є прямим продовженням твору «Кожному своє». Хоча деякі персонажі «примандрували» саме з нього. Можливо, тому, що ворог остався той самий. Украсти підводний човен у кагебістів – завдання не просте. Тим більше, що у тому човні схована програма на знищення людства. Друзі – колишні супротивники (кагебіст і захисник незалежної України) – шляхом неймовірних зусиль це зробили. Несподіваною нагородою хлопцям стала зустріч з незвичайними, дещо наполоханими і розчарованими жінками.

Ярослав Трінчук

Соната для вітру та ночі

ЧАСТИНА ПЕРША

МЕТОД

ВСТУП

Метод – універсум, що надає поняттям, явищам, вчинкам певного специфічного наповнення. До прикладу: украсти – злочин. У всі часи, в усіх народів. Застосував метод – нема крадіжки, є бізнес, політика, закон. Крім того Метод – цей геніальний винахід людини – дає можливість робити аналіз, прогноз, давати оцінку, і результат буде таким, яким його накреслить Метод. Метод регулює стосунки між державами, народами, спільнотами, а також між кримінальниками та політиками. Останніх тасує відповідно до вимоги сильнішого і визначає ім місце у соціумі – кому владу, кому тюремні нари. Безвідносно до вчинку. Метод – це спосіб обманути, перемогти, убити. Ворога, ближнього, невинного. (Згадаємо Давида й Голіафа, Івана Хрестителя, Ісуса Христа). Метод – спосіб утвердитись, зневаживши слабкого, відвоювати собі місце, знищивши суперника. Метод – прагнення і оправдання гріха, втеча від нього і втеча до нього, спосіб дослідження його. Метод – спосіб заперечення гріха. Метод – стрітезь цивілізацій і їх убивця; бордель, що надає притулок збоченцям, комуністам і піратам, а безпринципності – опору; Метод оправдовує війни, злочини, насильства, що творяться з єдиною метою – забрати собі чуже. Саме у Методі знаходять виправдання бридотні справи Верховної Ради України чотирнадцятого скликання та президента Кучми. Після колеса, Метод – винахід найвидатніший, якщо не рахувати міні юбки. Кінець двадцятого століття приніс Методу суперника. Точніше – ворога. Ворога, який спроможний Метод зруйнувати. Це комп'ютер та Інтернет. Інтернет, якщо знайде опертя у християнстві, уб'є не тільки Метод – всі похідні його. Інтернет змінить цивілізацію – цивілізацію фізіології змінить на цивілізацію розуму. Коли ж не зробить це, то перетвориться на милиці до розуму, ускладнить відносини людини та природи і сприятиме знищенню природи. Цебто – самої людини. Отже, започаткує парадигму нового Методу. Не забуваймо: потоп (покарання) – це Метод. Чорнобиль – теж. Власне, початок Методу – то вигнання із Раю. Цікаво, чому Творець так учинив? Чому вигнав із Раю своє творіння? Посягнули на те, чим скористатись не змогли би? Ні. Впустили (пізнали) зло у свої душі. За це покару має нести тіло. «За те, що ти... ів з дерева, з якого я наказав тобі не їсти, проклята земля через тебе. В тяжкім труді живитимешся з неї по всі дні життя твого...» Відтоді тіло стає вмістилищем отого зла, керується цим злом і, вписуючись у доккілля, сіє зло. І пожинає зло. Але Декарт не винен, що існує Метод.

Так розмірковував собі Василь Бутович, намагаючись, вже вкотре, увійти до інформаційного поля Землі, як заповідав йому колись Братишин, його навчитель, його друг, кому вдалося з Полем законтрактувати. Та не дається Поле Василеві. Братишину далось, йому – ні.

Але він впертий. І хоче знати: чому людина зла, нікчемна, агресивна; чому вона зрадлива, обмежена, нещасна. Хоча... він знає. Людина – раб фізіології своєї. Оце – і вся причина. Адаму захотілося пізнати, що є зло – ну і пізнав. На власній шкурі. Цебто, фізіології. Творець заборонив досліджувати зло, Адам порушив заборону й впустив його до себе. З тих пір воно вжилося з нами так, що відшкребти його від себе людина вже не годна. Вигнання з Раю – це програма на плотську насолоду, еротику, фізіологію як на найвищу цінність. Тому людина так себе поводить, як прагне її плоть – і творить зло. А він, Василь, шукає дива. Того, чого не може бути. Та коли чесно, він боїться знати правду. От він пізнає Істину, а далі як? – у мозок б'є питання, і відповідь: а що, коли вона жахлива? Що було би, якби то хтось в перших роках двадцятого століття заглянув в Інформатикум й побачив там двадцятий вік із озвірілим homo? Він просто збожеволів би.

Тож треба ставити собі прості завдання – ввійти до Поля, взяти знання, що будуть чинником у творенні цивілізації нової (саме так – цивілізації розуму) і нав'язати люду культурну парадигму. Правда, він трохи сумнівається, чи можна щось змінити на землі. Адже були Пророки, ну й що? Нічого. Хіба що здивування після того, як збудеться пророцтво. Людина знає, що є добро і зло. І чинить зло. Як вияв волі. Так, він увійде до Інформатикуму, в нього сумніву нема. Бо, як по великому рахунку, там були вже до нього. Бетховен, Моцарт, Ведель, Бах отримували символи із неба й перекладали їх на ті, які людина здатна зрозуміти – звуки, гармонію. Символи, що можуть свідчити про Абсолют. Адже Гармонія – складова Абсолюту. Гармонія – свідок безсмертя. Тепер він знає: повернення до Раю – то заперечення цивілізації фізіології і перемога розуму. Це буде нова парадигма нашого буття, цивілізаційного процесу. Ото і все. Власне, так говорив колись Братишин. Його учитель. Шкода, що після операції він втратив здатність входити до Інформаційного поля, але щастя, що вони живуть зараз з дружиною здорові і в радості. Та ще й виховують другого сина ...

– Якщо я можу щось зробити задля цього – мушу робити, – сказав до змученого відображення у дзеркалі.

Ще в нього є бажання побільше знати, що діється у світі. Хто скільки робить зброї, яку, коли застосувати хоче і проти кого, ну, й таке інше. Дещо він вже знає. Просто ламає чужі сайти й читає з файлів. Як найдосвідченіший хакер. Правда, один сайт зламати не може. Ось уже скільки часу мордується над ним, а результату жодного. Це принижує його гідність професійну, не дає спокою і створює психологічний, емоційний, політичний, сексуальний дискомфорт.

Та жарти жартами, а працювати треба. І він налагоджує знову всі прибори, молиться, заплющує очі і починає медитувати... Так проробляв вже сотні раз... Тиша, наче завмерло все. Потім заледве чутний шелест – чи іній осипається, чи хтось десь там гортає книжку. І раптом... а, може, то йому причулося? Чи справді сказано: «пиши»? У тому шелесті він виокремлював вже цифри, букви і слова. Коли все записав, зберіг у пам'яті комп'ютера, то шелест зник.

Василь отямився. На дисплеї виділявся незрозумілий йому набір цифр, букв і символів.

ПЕРЕДЧУТТЯ ГРІХА

До кабінету майора Служби безпеки України Богдана Отаманчука Бутович майже влетів.

– Богдане, ти тільки послухай: нарешті я увійшов туди!

– Куди? – насмішливо спитав Отаманчук.

– В інформаційне поле Землі! Розумієш, у мене є метод один... мене навчив Братишин...

– Що ти говориш?! – майже скрикнув Богдан, зриваючись з місця. – Замокни негайно!

Василь здивовано глянув на майора.

– Ходімо у коридор, – сказав той.

Вони вийшли. Богдан повернув товариша обличчям до себе і тихо-тихо промовив:

– Якщо ти обмовився комусь хоча б словечком, то тебе не врятує ніщо вже. Над цим б'ються наймогутніші розвідки світу. Американська, японська, російська. Коли б хтось із них дізнався, що тобі щось вдалося зробити, тебе просто викрали

б, замурували би навічно у якійсь лабораторії й перетворили б на біоробота.

Василь злякався. Отямившись, оглянувся довкола, усміхнувся і так же тихо сказав:

- Богдане, я таки до Інформатикуму увійшов. Правда, прямого контакту ще не відбулося, але я отримав якісь цифри, незрозумілі знаки й символи. Ось, я записав їх. Може твої професіонали щось тут зрозуміють?

Богдан узяв аркуш, покрутив його.

- Спробуємо. Що ще?

- Мені вдалося увійти до одного із сайтів російської розвідки.

- Ну й?..

- Я прогулявся там – хай вибачають – вичитав деякі паролі і знайшов шифр, який ніхто не може прочитати.

- Звідки ти знаєш?

- Зв'язався зі своїми російськими хакерами – я їм зрідка підкидаю інформацію стосовно їхнього криміналу, а вони – що мене цікавить.

- Це може мати оперативний інтерес?

- Справа у тому, що над тим файлом вони вовтузяться уже десь років п'ять...

- Думаєш, варто на це тратити час?

- Я колись тобі розповідав про загадковий файл.

- Так...

– У ході роботи я зустрів кілька символів, які дозволяють припустити, що то файл Андропова.

– Але при Андропові файлів не було ще.

– Це не має значення. Могли закодувати і пізніше. Але інформація стосується генсека.

– Ходімо до кабінету.

Богдан викликав офіцера.

– Розшифруйте це, – сказав йому, і той, взявши аркуш, вийшов.

– Коли файл дійсно стосується Андропова, – продовжував Василь, – то ми знайдемо вельми цікаву інформацію.

– Якщо зараз вона ще комусь потрібна.

– Навіть, якщо б нею скористались тільки журналісти та історики, і то е сенс дізнатися, що там.

– Так... сьогодні в мене... А що як ми зустрінемося завтра? В обід у нашому кафе. Там і з'ясуємо, що нам робити далі.

– Добре, до завтра.

– Бувай.

– Бувай. – Василь зробив рукою жест і вийшов.

Офіцер відчинив двері до кабінету якось тихо.

– Богдане, тебе викликає шеф, – сказав з тривогою у голосі.

– Коли мені підійти до нього?

- Негайно.

Начальник управління був коректний. Навіть занадто. Після кількох загальних фраз перейшов до справи.

- У зв'язку зі зміною політичного курсу нам доведеться зробити невелику корекцію у роботі з політичними партіями, громадськими організаціями і бізнесовими структурами, котрі якимось чином пов'язані з опозицією. Так як «Мала академія» підтримувала опозицію, вона повинна припинити своє існування. Але це треба зробити тихо, без шуму і без журналістів. Ваше завдання надто просте: проконтролювати, аби виконавці не допустили помилки. Зрозуміло?

- Так.

- Вашого консультанта, Бутовича, я розпорядився звільнити. Підшукайте собі іншу кандидатуру.

- Добре.

- Ідіть працюйте.

- Я хотів би спочатку піти у відпустку.

Начальник управління здивовано глянув на Отаманчука.

- Пане майоре, - сказав лагідно. - У нас виконують накази, а не шукають підстав, аби втекти від них.

- Дружина купила путівки. Я їй пообіцяв, не здогадуючись про термінове завдання.

- Гаразд. Бери відпустку.

- Дякую.

– Іди, – сказав. Потім зловісно: – Надіюся, ти пам'ятаєш, що у нас звільнення нема. Від нас ідуть на пенсію, або... в могилу.

– Мені це було сказано років з десяток тому, коли влаштовувався на роботу.

– Ступай. Я так, про всяк випадок, – і вишкірив зуби.

Отаманчук вже знав: покинути працю без проблем у нього не вийде. Але то не його вина – обслуговувати казнокрадів він не наймався. Його, як людину, що володіє певним талантом, запросили захищати інтереси держави. І він погодився. Але коли служба безпеки стала займатися невластивою їй роботою – переслідувати тих, хто висловлювався проти Президента – вибачте, хлопці. Що, що, але себе він не зганьбить... Правда, він знає забагато. Таких не звільнюють із власного бажання. Такі можуть потрапити в аварію, отримати інсульт, інфаркт. Навіть пропасти безвісти. Віднині треба бути обережнішим. Зрештою, для нього обережність – щось ніби дихання. Коли засадили кількох впливових крадіїв, то зрозумів на власній шкірі, що відчуває чоловік, коли за ним полюють. Правда, нападники скалічені, замовники в тюрмі. А в нього відчуття загрози – як у звіра.

Коли на другий день зайшов у кафе, Василь уже чекав на нього. Богдан оцінив обстановку – нормально – і підсів до друга.

– Хлопці твій код розшифрували, – сказав тихо. – Там географічні координати. З точністю до десяти метрів. Ми те місце вже знайшли. Це в морі недалеко побережжя, трохи південніше Севастополя. Може, там скарб якийсь? – і посміхнувся.

– То що робитимемо? – спитав Василь.

– Поїдемо, накупаємося в морі. В мене відпустка, тому проблем нема. Як ти?

– Я ж бо сам розпоряджаюсь часом.

– Їдемо дня через три. Візьми акваланги, усе знаряддя для підводної й надводної рибалки й про всяк випадок пістолет.

– Добре.

- Намет також. І нікому ні словечка.

- Та зрозуміло ж...

- Їдемо твоєю машиною.

- Гаразд.

- Своім у «академії» скажи, аби порядок навели у документах. Ну й нехай будуть обережні. Й готові до усього.

- Знову наліт готується?

- Так. І серйозний. На аргументи зважати не стануть. Якщо є гроші, то сховайте.

- Дякую. Нічого в них не вийде. Уже не ті часи.

- Я теж так думаю. Скажи, нехай знайдуть порядних журналістів й піднімають галас на весь світ. А ми, поки-що, ідемо на море.

- Мене мої осудять. Скажуть, що втік навмисне.

- Може трапитись так, що нагоди в нас більше не буде.

- Їдемо.

Через кілька днів на безлюдному побережжі моря друзі розкинули намет і підготувались до рибалки.

Що Оксана і Марта були подругами, достеменно сказати не зміг би ніхто. Оксана пішла в бізнес, Марта осталась працювати в школі. Учила дітей української.

- Ви до нас ставитесь несправедливо, - сказала яюсь Оксана Марті. - Вам здається, що ми обдурюємо всіх, крадемо звідусіль і взагалі люди непорядні. Так, багато серед нас є непорядних. Багато, на жаль. Але, повір, посеред нас стрічаються люди, які розуміють, що таке честь, шляхетність... Одного такого,

здається, я навіть зустрічала...

– Оксано, облиш. Ти знаєш, що я тебе шаную. – Марта підійшла до подруги і торкнулась до її руки. – Я бачу, як ти працюєш.

– Починала я просто. Один знайомий, людина порядна, як для нашого чиновника, посприяв, аби я в кредит отримала лісоматеріал для шахт, а ті за ліс дали мені вугілля, котре я виміняла на електроенергію, якою закрила борги одному господарству, а воно у свою чергу дало мені свій товар. Товар, а це, скажімо, комбайн, я виміняла в одного крупного фермера за урожай. Урожай – то уже майже готівка. Склали угоду на соняшникове насіння. Та насіння забрав рекет (місцева влада за якісь борги), тож вирвала у нього я пшеницю. Завантажила на елеваторі, все, як годиться. Тільки відправив елеватор пшеницю третього класу, а одержали на нашому елеваторі пшеницю п'ятого класу. Два роки роботи вхолосту. Далі. На кожній операції треба платити. Як не податок, то хабарі. Як тільки пішли у рух товари з'явилося з десяток прохачів: лікарня, школа, податкова, міліція, різні фонди, партії, добровільні охоронці і так далі. Та якби я змогла дати допомогу, скажімо, лікарні, на цю допомогу я повинна сплатити ПДВ. Що таке ПДВ, питаєш? Це одиниця виміру тупості українського політикума. Чим вище посада, тим більше пдв. Взагалі, то це податок на додану вартість і у розвинених державах платять його там, де перевиробництво товару. Розумно. А в нас? Звертається до мене поет – кажуть, талановитий – щоб я видала йому збілочку у кілька сотень примірників. Та перш, ніж видати збілочку поезії, я повинна двадцять відсотків від усієї суми сплатити ПДВ. Чи не скажеш мені, яка додана вартість у філософської поезії? В нашій владі у мозку замість звивин – пдв. Та що тобі говорити. От з'являється у тебе в банку на рахунку якась копійка. Про це відразу знає рекет. З'являються непрошені і пропонують «поділитись з ближнім». Призначаю час, коли дам їм гроші, і йду в міліцію. Так і так, рекет вимагає грошей, будуть тоді то. Приходять хлопці і тут їх міліція «накриває». Наручники, і в машину. На другий день я випадково коло міліції. Дивлюся, а ті що приходили за грішми і ті, що їх в'язали бесідують мило – хлопці-то свої. Побачили мене – й ніби нічого не відбулося. Потім такий невинненький дзвінок. Не роби, жінко, дурниць, бо може трапитись нещасний випадок. Іду до служби безпеки – не дам же я себе тероризувати – а там спокійно так: це буде коштувати стільки-то. Ну, як тобі? Думаєш, що після цього я читатиму ваші безглузді романи? Чи мені до поезії? Чи, може, буду слухати Шопена? Щоденно жди біди. А раз вриваються в помешкання – наручники і в ізолятор у штрафний. Просиділа ніч з кримінальницями. З'ясувалось – п'ять років тому не заплатила ПДВ. Під заставу випустили. Кілька тижнів шукали і документ таки знайшли. Але принизили, зневажили мене, забрали час, і людей відлякали? За що? За те, що я

організувала рух товаро-фінансових потоків в Україні. Якби я не зробила цього, ліс згнив би, вугілля не дібрали б, а весь товар був би без руху. Кому поскаржитись? Хіба лиш Богу. Та Він, здається, не хоче з нами мати справи. Те, що ми робимо, жоден американець не здатний зробити. Розуму б трішечки неповноцінній нашій владі, і трішечки б шляхетності... Ну, крапельку якусь... Куди там... Козли...

- Такими подвигами я похвалитися не можу. Перевантажена дріб'язком. Щоб вижити, працюю додатково - готую до екзаменів приватно. Оце і все. У вільний час, як вийде, то щось десь прочитаю, послухаю Шопена. Навіть з чоловіками зустрічатися часу нема. Правда, охоти теж. Ото зустрілася якось з одним... а воно ж бідненьке-бідненьке... І освіта якась є, і грошенята водяться... Та цур йому. Краще самотній бути, аніж з таким сім'ю творити.

- Ти помиляєшся, Марто. Якнайменше - жінка має народити сина.

- Трапиться якийсь розумний, сильний... але дитину роститиму таки сама.

- Знову помилка. Якщо тобі чоловік не потрібен, то синові батько - обов'язково.

- Не зустрічала я такого, якого я хотіла б полюбити. І, здається, таки не зустріну. Дрібненькі всі якісь. Дрібненькі.

- Слухай, Марто. Чи не гайнути нам кудись на тиждень-два?

- Я знаю місце, де можна на самоті побути. Там, правда, краєвиду нема такого як у Ялті, та море гарне. Головне - тихо. І людей обмаль.

- Збираємо речі.

Згодом дві подружки облюбували собі відлюдну місциночку у західному Криму і насолоджувалися абсолютною тишею, спогляданням моря і його ласкавими хвилями.

Повітря пахне літом та водоростями, квілять чайки, у глибині небес гуде літак. Мир, спокій, рай.

– Хоча б нікого не принесла лиха, – вирвалося у Оксани. – Не знаю чому, але я відчуваю, що можу зненавидіти людей.

– Ти виснажена геть, – сказала подруга. – Відпочинь трохи – і полюбиш знову. Якщо не людство все... то когось із отих козлів. – І засміялась.

– Знаеш, Марто, я навіть жартувати вже не можу. Я тільки бачу, що людина перетворилася на щось незрозуміле. Нікчемне, примітивне, заздрісне і жадібне не в міру.

– Людина не змінилася. Яка була з часу Адама, така й сьогодні. Просто ми уже вийшли з внутрішнього підпілля і демонструємо свою глупоту, що раніше робити не дозволялось. Тому стали розуміти людину краще. Ще не на стільки, щоб змінитись, але вже розумієм. Зрідка – навіть себе.

– Козли вони – ось що я розумію. Козли, собаки і розцяцьковані горили. О, здається, вже лиха несе їх.

Спочатку чоловіків побачила Оксана. Сама їх з'ява викликала в неї лютю. Вона демонстративно лягла долілиць.

До них повільно підходили два молодих атлета років так під тридцять.

– Скучаєте, дівчата?

– Доки вас не бачили, нам було добре. Ідіть собі, хлопці, далі, ідіть.

Чоловіки глянули один на одного.

– Отримали одкоша, – сказав молодший. – А ти казав, що нас зустрінуть чемно.

– От халепа, помилився – відповів старший стурбовано. – Ходімо геть.

І чоловіки пішли поволі.

– Несподівана перешкода, – зауважив Василь. – При них ми нічого не зможемо робити.

– Доведеться викурити їх звідси.

– Як?

– Треба знайти для них щось ліпше. Он там, під тим он каменем, місце, мабуть, не гірше за це, запропонуємо ім.

– Якщо вдасться вступити в контакт. Це відлюдьки, я таких знаю. З такими говорити – що солону їсти.

– Вступимо. Уже вступили.

Коли чоловіки поверталися, жінки – мовби ніде нікого нема і не було ніколи.

Богдан зупинився, взяв якийсь прилад, глянув на нього і так, ніби між іншим, сказав Василеві.

– Тут підвищений радіаційний фон. Ходімо геть.

Коли вони відійшли трохи, Оксана попросила зупинитись.

– А ви нас не розігруєте? – спитала, підійшовши.

– Та ми хотіли б, але ви не даєтесь. – Василь намагався бути серйозним, а вийшло як у ображеної дитини.

Оксана посміхнулась.

– Не грайтеся. Тут дійсно є радіоактивний фон?

– Он там, біля тієї скали, – показав рукою Богдан, – прекрасне місце. І чисте, чисте. Якщо ви перейдете туди, то ми не набридимо вам.

- І поряд будемо. Про всяк випадок, - додав Василь

- Де ви взялися на нашу голову? - проворкотіла Оксана, але уже не сердито. -
Допоможіть перенестись.

Конец ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/tr-nchuk_yaroslav/sonata-dlya-v-tru-ta-noch

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)